

עצב ההתכחחות לאחי של ההצבעה

פוליטיקה. "אני קצת דאגתי" אמר ידן עצמו לשמואל תמיר כשפניו קורנות מאור שר, "אבל הכל עבר בשלום".

השרים החדשים המועמדים שנפלו נקראו כולם אל הבמה שהיתה עמוסת עיר תונאים, צלמים ומברכים. זור, לבוש חולצה משובצת מבצבצת מעל למכנסי תאקי כחולים, שלף מאישים בקבוק שמפניה יש-ראלית וכוסות מפלסטיק. הוא חילק את הכוסות לנבחרים ובעצמו לגם מבקבוק. השמפניה של זור, העייפות והמתח הש-פיעו על ידן. כאשר ברך בנאום השרי כום שלו את המועמדים שלא נבחרו, כלל בתוכם את מאיר עמית, למרות ש-עמית נבחר ברוב גדול. כאשר רצה לט-עון בפני המועצה כי השרים החדשים לא יוכלו לסיים את המשימה ללא עזרת חב-ריהם מהמועצה, אמר: "לא נוכל לסיים את המסיבה ללא עזרת כל חברי המועצה".

למרות שידן עצמו היה המועמד הי-יחיד לתפקיד סגן ראש-הממשלה, וממלא מקום קבוע לראש-הממשלה, כפי שהק-פידו כל חברי ד"ש לציין בכל פעם שהיו-כר התואר החדש של מנהיגם, חשובות ה-יו לגביו תוצאות ההצבעה. שלושה ימי-קודם לכן, ביום החמישי שעבר, נשמעה בכיוון ידן ביקורת לה לא ציפה כלל, ביקורת כה כבדה שהיה בה יותר מאשר אי-אמון. לידן אף הגיעו שמועות על כך שאחד מראשי שינוי לשעבר, התעשיין מנהריה, סטף וורטהיימר, עומד להציע מוע-מד משלו לתפקיד סגן ראש-הממשלה, רק כדי להמחיש את מורת הרוח ממנהיגותו של ידן. הצעת אי-אמון במזכירות ובמני-היגותו של ידן, הועלתה לראשונה מאז הקמתה של ד"ש, אם כי הדיון וההכרעה בה נידחו לשבוע הבא.

לידן היה חשוב להיבחר ברוב גדול, ברוב שיוכיח כי הוא עדיין המנהיג הבל-תי מעורער. בהתערבות שערך עם בינה ברזל, אחת העיתונאיות שכיסתה את הערב, ניבא ידן לפני ההצבעה כי הוא יזכה ב-75 אחוזים. כשהוא מועמד יחיד, היתה

זו יכולה להיות סטירת לחי גלויה לידן. ברזל התערבה כי ידן יקבל 95 אחוזים. ברזל צדקה ופני ידן קרנו.

הצפרדעים של רובינשטיין

א מונן רובינשטיין, מי שהפסיד ב- מערכה, אם כי לא השתתף בקרב נקרא לבמה החגיגית. רובינשטיין כבר לא היה באולם. "הוא אכל משהו לא טוב במזנון למטה והיה מוכרח לרוץ הביתה", הסביר ידן לקהל החוגג. "הוא אכל צפר-דעים ולא במזנון" קרא לעברו מישוהו. מאיר עמית, בחולצת תכלת חלקה, ללא מקטורן, עיניו חצי עצומות מעייפות או מהתרגשות קרא: "חבריה, באמת תפסיקו עם זה כבר".

דובר ד"ש עבר בין העיתונאים והז-מינם למסיבת עיתונאים מאולתרת באחד מחדרי בית סוקולוב, מסיבת עיתונאים שלאחר חצות עם ארבעת השרים החד-שים. ידן במרכז, משבח את העיתונאים

ומכניס אותם ל"מישפחת ד"ש". תמיר לישמאלו, פניו נפולות מעייפות ועיניו מחייכות מאושר, עמית מצידו האחר של ידן, עייף, תשוש וחסר סבלנות, ולידו כץ, מקטרתו פולטת עשן והוא קורץ לכל עבר.

בעוד בחדר המסיבות מסביר ידן ש-עדיין לא החליטו אילו תמונות לתלות על קירות לישיבות החדשות ומספר כי עדיין לא דנו עם ראש-הממשלה לגבי אפשרויות העישון בתוך ישיבות הממ-שלה, ערכו פליטי שינוי ישיבה פרטי-זנית משלהם, בקצה האחר של בית סוקולוב, הם דגים כבר הלילה במיפקד ובבחירות שיערכו בד"ש בחודש מרץ בשנה הי-באה. אנחנו הרוב בד"ש. החברים שלנו הם היחידים שהקפידו לשלם את המיסים כהלכה. במרץ נפיל את ידן ותמיר ונכ-ריח אותם לצאת מהממשלה.

חיים בנאי, השחקן ואחיהם של יוסי וגברי בנאי שהוא פוליטיקאי מזה חודשים אחדים, עובר עם קופסאות הקלפי הרי-קות במסדרונות הכמעט ריקים. הוא נכ-נס לתוך מסיבת העיתונאים וכשהוא מנר-

פף בקופסת הקרטון הוא קורא: "פאלפל, פאלפל" אולי לא מתאים למעמד של שרים, אבל מצחיק.

הכל מסתיים. בבית סוקולוב מכבים את האורות. ידן, עמית וכץ עוזבים את הי-בניין ונכנסים כל אחד למכוניתו ונוסעים הביתה. רק לתמיר ממתינה קבוצה של הביתים, נורית חפץ שהביאה עימה לעז-רה את אחותה, היפה לא פחות ממנה, כמה צעירים נאים הלבושים בקפידה. הם עדיין ממשיכים לחגוג עם המנהיג הפרטי שלהם.

ובצדק, המנצח היחיד באותו ערב הוא שמואל תמיר. האיש שרמז רמזות, קרץ קריצות, החליף דעות ושינה עמדות, לכיוון השילטון, כל שילטון, האיש שחלום חייו היחיד היה להיבחר כשר. האיש שפעמים רבות, כשהאחרונה בהן היתה אך לפני שנה בלבד, נחשב כסגר פוליטי, כבעל סיכויים אפסיים אפילו להיבחר לכנסת. האיש שהחליף יותר מכל חבר כנסת אחר מיפלגות, תנועות ומסגרות פוליטיות — האיש הזה הגיע סוף-סוף למטרתו, אל הכסא ליד שולחן הממשלה.